

РЕШЕНИЕ

№ 2168

гр. София, 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 31.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

като разгледа дело номер **2511** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.294 - 298 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по частна жалба на Нотариус П. Й. И., вписана като нотариус с район на действие района на РС – Карлово с рег. №655 в регистъра на Нотариалната камара, депозирана чрез адв. В. П. от САК срещу Постановление от 12.01.2022 г. за прекратяване на изпълнителното производство по изп. д. №2390/2021 г., на основание чл.282, ал.1, т.7 от АПК и срещу Разпореждане с изх. №5237/28.01.2022 г. по изп. д. №2390/2021 г. на ДСИ при СРС, 24 участък, с което е отказано да бъде наложена глоба на длъжника по чл.305 АПК.

В жалбата се твърди, че както постановлението от 12.01.2022 г., така и оспореното разпореждане са незаконосъобразни поради липса на мотиви, каквито според разпоредбата на чл.172а АПК всеки съдебен акт следва да съдържа. Липсата на мотиви е довела до невъзможност да се разбере дали прекратяването се дължи на фактическа или на правна невъзможност, съгласно посочената правна норма на чл.282, ал.1, т.7 АПК и каква точно е причината за тази невъзможност. Ако това се дължи на промяната на физическото лице, заемащо длъжността министър на правосъдието, то това е без значение, тъй като молбата за образуване на изпълнителното дело е срещу Министъра на правосъдието, а не срещу физическото лице, което изпълнява тази длъжност. По тези съображения се иска отмяната им.

Препис от жалбата е изпратен на другата страна по изпълнителното дело – Министъра на правосъдието, от ДСИ на основание чл.232 АПК, която в указания срок не е подала възражение.

ДСИ, издал оспорените актове, в представени мотиви по чл.297, ал.3 АПК изразява становище за неоснователност на жалбата, като твърди, че постановлението за прекратяване и разпореждането, предмет на оспорване в настоящото производство са законосъобразни актове и следва да бъдат потвърдени.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие на изп. д. №2390/2021 г. по описа на СИС при СРС, 24 с-в.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.296, ал.1 АПК. От представените по изп. дело доказателства е видно, че съобщението за издаване на оспорените актове е получено от жалбоподателката, възискател в изпълнителното производство на 01.02.2022 г. От представените от последната доказателства е видно, че жалбата е изпратена чрез куриерска фирма на 08.02.2022 г. и е постъпила в СИС на 09.02.2022 г. Като възискател в изпълнителното производство, актовете по което се оспорват, жалбоподателката е надлежна страна, като жалбата е насочена срещу годин за оспорване акт на орган по изпълнението. Следователно жалбата е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Видно от доказателствата в приложеното изпълнително дело, същото е образувано по постъпила на 19.10.2021 г. молба на П. Й. И., чрез адв. В. П. от САК, в която е поискано да се образува изпълнително дело въз основа на влязло в сила решение на ВАС по адм. д. №3699/2020 г. от 06.07.2020 г. Към молбата са приложени както посоченото решение на ВАС, така и решение на АдмС – Л. по адм. д. №327/2020 г., както и три молби до различните трима министри на правосъдието, съответно от 14.07.2020 г., от 04.09.2020 г. и от 10.06.2021 г. След представяне на заверени преписи от съдебните решение ДСИ е изпратил до Министъра на правосъдието на 01.11.2021 г. покана за доброволно изпълнение, получена на 08.11.2021 г. В същата е посочено, че на основание чл.268, т.2, вр. чл.277, ал.1 АПК същият е поканен в 14-дневен срок от получаване на поканата да се произнесе, съгласно приложеното копие от Решение №13/17.01.2020 г., постановено по адм. д. №327/2019 г. по описа на АдмС – Л.. Посочено е, че при липса на доброволно изпълнение на основание чл.290, ал.1 АПК ежеседмично ще му бъде налагана глоба в размер от 50 лева до 1200 лева до изпълнение на задължението за определеното действие. Няма данни, а и не се твърди в срока за доброволно изпълнение задължението да е изпълнено.

На 29.12.2021 г. от възискателя е постъпила молба, с която е поискал налагане на глоба на административния орган в максимален размер на основание чл.305 АПК.

Последвало е издаване на оспореното в настоящото производство Постановление от 12.01.2022 г. за прекратяване на изпълнителното производство по изп. д. №2390/2021 г., на основание чл.282, ал.1, т.7 АПК. В същото не са изложени мотиви, но от изпратените такива по чл.207, ал.3 АПК е видно, че ДСИ е приел, че съдебното решение, прието за изпълнително основание, не поражда възникването на ликвидно административно право за възискателя в изпълнителното производство. Доколкото със същото е отменен административен акт и преписката е изпратена за ново произнасяне, като съдът не се е произнесъл по материалното административно правоотношение, то съдебното решение не е годно изпълнително основание.

По отношение на искането за налагане на глоба на 12.01.2022 г. ДСИ е отказал, като се е позовал на постановлението от 12.01.2022 г. за прекратяване на делото.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи: Производството по изпълнение на индивидуалните административни актове е съвкупност от регулирани от нормите на АПК последователно развиващи се правни действия. На изпълнение по реда на АПК подлежат изискуемите задължения, породени от изпълнителните основания, предвидени в него или в друг закон (чл. 267 от АПК). Разпоредбата на чл. 268 от АПК сочи кои са изпълнителните основания, а именно: влезлите в сила или подлежащи на предварително изпълнение индивидуални административни актове, общи административни актове, решения, определения и разпореждания на административните съдилища и споразумения пред административните органи или пред съда. В тази връзка споделят се мотивите на ДСИ, че съдебно решение, въз основа на което е образувано изпълнителното дело, не поражда възникването на ликвидно административно право за вискателя в изпълнителното производство. Съдебното решение по административно дело може да бъде изпълнително основание само в случая, когато съдът решава спора по същество, в хипотезата на чл. 173, ал.1 АПК. В този случай постановеното съдебно решение замества административния акт и представлява юридически факт, от който директно възникват административни права и задължения за страните по материалното административно правоотношение. Когато съдът отменя административния акт без да се произнесе по предмета на материалното административно правоотношение, съдебното решение не представлява годно изпълнително основание. В конкретният случай със съдебно решение на АдМС – Л. се изпраща преписката на Министъра на правосъдието за ново произнасяне в определения в него срок съобразно указанията на съда, дадени в мотивите му. Съдебното решение не съдържа в себе си осъдителен диспозитив, поради което и не може да бъде изпълнително основание. Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че обжалваното постановление, с което е прекратено изпълнителното дело на посоченото основание е правилно. Вярно е, че в същото не са посочени мотиви, но липсата им не го прави незаконосъобразно и подлежащо на отмяна, доколкото от доказателствата се установи, че за ДСИ е било налице основание за прекратяване на делото, съответно на посочената правна норма. Що се отнася до доводите на жалбоподателя, че по отношение изискването за съдържание приложима е разпоредбата на чл.172а АПК, същите са неоснователни. Тази разпоредба, с оглед мястото ѝ в АПК, а именно в Дял III Производства пред съд, е относима към съдържанието на съдебното решение, постановено в производство по оспорване на административни актове, не и към актовете на съдебните изпълнители. По отношение на втория оспорен акт съдът приема, че правилно ДСИ е отказал налагане на глоба, доколкото изпълнителното производство е било прекратено. Освен това следва да се посочи, че съдебният изпълнител не е от кръга на лицата, които имат правомощие да налагат глоба на основание посочената от вискателя разпоредба на чл.305 АПК. Редът за налагане на глоба в случаите на чл.305 АПК е посочен в разпоредбата на чл.307 АПК. В ал.1 е посочено, че се съставят АУАН, в ал.2 са разписани компетентните за това длъжностни лица, а в ал.3 е предвидено от кого се налага глобата, като съдебните изпълнители не са сред тях. Съдебните изпълнители имат правомощие да налагат глоби за неизпълнение на задължение за определено действие, но в хипотезата на чл.290 АПК и при образувано и непрекратено изпълнително производство, задължението по което не се изпълнява от длъжника. След прекратяване на изпълнителното производство правомощието му да налага глоби по този текст се преклудира.

С оглед на изложеното, съдът намира, че обжалваните в настоящото производство актове на ДСИ са законосъобразни и не са налице основания за тяхната отмяна. Жалбата против същите е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена. Водим от гореизложеното и на основание чл.298, ал.1 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Нотариус П. Й. И., вписана като нотариус с район на действие района на РС – Карлово с рег. №655 в регистъра на Нотариалната камара, депозирана чрез адв. В. П. от САК срещу постановление от 12.01.2022 г. за прекратяване на изпълнителното производство по изп. д. №2390/2021 г., на основание чл.282, ал.1, т.7 АПК и срещу Разпореждане с изх. №5237/28.01.2022 г. по изп. д. №2390/2021 г. на ДСИ при СРС, 24 участък, с което е отказано да бъде наложена глоба на длъжника по чл.305 АПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл.298, ал.4 АПК. На основание чл.138, ал.3 АПК на жалбоподателя да се изпрати препис от настоящото решение.

СЪДИЯ: